



บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเพื่อนในจินตนาการในเด็กไทย อายุ 3.5 – 7 ปี กลุ่มตัวอย่าง เป็นเด็กก่อนวัยเรียนและเด็กวัยเรียน ในโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร อายุระหว่าง 3.5 – 7 ปี ผลการวิจัยสามารถอภิปรายได้ดังนี้

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 3.2 พบว่า เมื่อจำแนกเพศของเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการพบว่า เด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนเป็นเด็กชายทั้งหมดไม่มีเด็กหญิงเลย และพบเป็นจำนวนน้อย ด้วยสาเหตุสองประการ ประการแรกคือกลุ่มตัวอย่างหาได้ยากมาก แม้จะพยายามสุ่มกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากแล้วก็ตาม และกลุ่มตัวอย่างที่ได้ล้วนมาจากการสอบถามจากบุคคลต่างๆในที่ทำงานและคนรู้จักของบุคคลดังกล่าว ทำให้กลุ่มตัวอย่างมีความเฉพาะเจาะจงคือเป็นเด็กชายเพียง 5 คน ประการที่สองผู้ปกครองของเด็กหญิงจำนวน 2 คนที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตน ไม่ยอมให้ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์จนครบทุกข้อคำถาม ด้วยสาเหตุดังกล่าว เป็นเหตุให้มีกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชายทั้งหมด

ในส่วนเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกลมพัดให้เป็นบุคคลนั้นพบว่า เป็นเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย ผลการศึกษาในงานวิจัยนี้ (ตารางที่ 3.9) ที่พบว่าเด็กหญิงชอบเล่นสมมติกับตุ๊กตาหรือของเล่นมากกว่าเด็กชาย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Taylor (1999), Harter & Chao (1992) ที่พบว่าเด็กหญิงจะมีการสร้างเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกลมพัดให้เป็นบุคคลมากกว่าเด็กชาย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตารางที่ 3.3 พบว่าผู้ปกครองของเด็กทั้ง 3 กลุ่มคือกลุ่มเด็กที่มีเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตน กลุ่มเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกลมพัดให้เป็นบุคคล และกลุ่มเด็กที่ไม่มีเพื่อนในจินตนาการ ส่วนใหญ่ยังคงมีสถานภาพสมรสคู่ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Manosevitz et al. (1973) ที่ทำการศึกษากลุ่มเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการทั้งแบบเพื่อนไม่มีตัวตน แบบสิ่งของที่ถูกลมพัดให้เป็นบุคคล และเด็กที่ไม่มีเพื่อนในจินตนาการ พบว่าสถานภาพสมรสของผู้ปกครองของเด็กทั้งสามกลุ่มไม่ว่าจะมีสถานภาพ คู่ หย่าร้าง หรือแยกกันอยู่ ไม่มีผลต่อการสร้างเพื่อนในจินตนาการของเด็ก นั่นคือปัจจัยเหล่านั้นไม่ใช่ปัจจัยที่บ่งบอกถึงการสร้างเพื่อนในจินตนาการของเด็ก ซึ่งผลการวิจัยที่ได้มีความแตกต่างกับงานวิจัยของ Somer & Yawkey (1984) ที่ศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการสร้างเพื่อนในจินตนาการของเด็กพบว่าปัจจัยหนึ่งที่สำคัญคือเด็กอยู่ในครอบครัวที่มีพ่อหรือแม่เพียงคน

เดี่ยว (Single Parent) ในการวิจัยครั้งนี้ ไม่พบผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรส แยกกันอยู่หรือหย่าร้าง แสดงให้เห็นได้ว่าเด็กไทยที่มีพ่อหรือแม่เพียงคนเดียวอาจได้รับการเอาใจใส่หรือดูแลจากคนเลี้ยงดู หรือพ่อ หรือแม่นั้นเองทำให้การวิจัยครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับการศึกษาข้างต้น

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 3.4 เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของเด็กพบว่าเด็กทุกระดับอายุมีการสร้างเพื่อนในจินตนาการทั้งสองแบบ ซึ่ง Valett (1983 อ้างถึงใน Boyer, 1997) ได้กล่าวว่าการสร้างเพื่อนในจินตนาการของเด็กมักเกิดขึ้นในช่วงอายุ 2-7 ปี แต่ไม่ได้ระบุว่าช่วงอายุใดเป็นช่วงที่เด็กมีการสร้างเพื่อนในจินตนาการสูงที่สุด เนื่องจากในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ไม่ได้ศึกษาเด็กอายุ 2 – 3.5 ปี ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับการสร้างเพื่อนในจินตนาการของเด็กในอายุดังกล่าว อีกทั้งยังพบว่า เด็กที่มีการสร้างเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนส่วนใหญ่มีแนวโน้มเกิดขึ้นในช่วงอายุ 3.5-4 ปี และ 6-7 ปี ส่วนเด็กที่มีการสร้างเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลส่วนใหญ่มีแนวโน้มเกิดขึ้นในช่วงอายุ 4-6 ปี และ 6-7 ปี นอกจากนี้ Valett (1983 อ้างถึงใน Boyer, 1997) ยังให้เหตุผลอีกว่าการที่เด็กมีแนวโน้มมีการสร้างเพื่อนในจินตนาการในช่วงอายุดังกล่าวมีการสร้างเพื่อนในจินตนาการสูง เพราะช่วงอายุดังกล่าวเป็นช่วงวัยที่เด็กมีพัฒนาการของการเล่นและการมีจินตนาการอยู่ในขั้น Egocentric Speculation กล่าวคือ เด็กในวัยก่อนเข้าเรียนและวัยเรียนจะมีการเล่นที่มาจากการเพ้อฝัน (fantasy) มีการพูดถึงความประทับใจในสิ่งต่างๆเกินความจริง และมีเพื่อนในจินตนาการ แต่ Manosevitz et al.(1973) ได้พบเช่นกันว่าการสร้างเพื่อนในจินตนาการเกิดขึ้นเมื่อเด็กอายุ 2 – 7 ปี จริง แต่ไม่ได้เกิดขึ้นกับเด็กทุกคนที่อยู่ในช่วงอายุดังกล่าว เนื่องจากยังมีปัจจัยอื่นที่นอกเหนือจากระดับอายุที่อาจส่งผลให้เด็กมีการสร้างเพื่อนในจินตนาการ ได้แก่ การเป็นลูกคนเดียวหรือลูกคนโต การเกิดน้องใหม่ ความรู้สึกเหงาไม่มีเพื่อนเล่น

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดกำลังเรียนอยู่ในชั้นอนุบาล 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยกลุ่มเด็กเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนส่วนใหญ่มีแนวโน้มพบในระดับอนุบาล 1 ถึง 3 แต่ไม่พบในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ส่วนในกลุ่มเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลส่วนใหญ่มีแนวโน้มพบในทุกระดับชั้นเรียน รวมทั้งชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วย ซึ่งเหตุผลที่ในกลุ่มเด็กที่มีการสร้างเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนไม่พบเด็กที่อยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เนื่องจากเด็กต้องมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนทั้งวันเด็กอาจจะไม่มีความเหงา รู้สึกขาดเพื่อนเล่น เพื่อนในจินตนาการจึงมีแนวโน้มจะหายไป ส่วนในกลุ่มเด็กที่มีการสร้างเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลนั้นมีแนวโน้มพบในทุกระดับชั้นเรียน รวมทั้งชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นั้น อาจมีสาเหตุจากเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลยังมีวัตถุที่เป็นตัวกระตุ้น ให้เพื่อนในจินตนาการยังคงอยู่เป็นเหตุให้ยังคงพบเพื่อนในจินตนาการ

แบบนี้ในระดับชั้นดังกล่าว สอดคล้องกับข้อมูลในตารางที่ 3.19 ที่พบว่าการสร้างเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลยังคงอยู่

ส่วนเรื่องของลำดับการเกิดในงานวิจัยนี้พบว่า เด็กส่วนใหญ่ที่เป็นลูกคนเดียวมีแนวโน้มในการสร้างเพื่อนในจินตนาการทั้งแบบเพื่อนไม่มีตัวตนและแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคล ในปัจจุบันครอบครัวส่วนใหญ่มีการวางแผนครอบครัว ทำให้มีลูกคนเดียว จึงขาดเพื่อนที่จะสัมพันธ์ด้วย ซึ่งการสร้างเพื่อนในจินตนาการของเด็กอาจเกิดได้จากขาดพี่น้องที่จะเป็นเพื่อนเล่น และมีปฏิสัมพันธ์ด้วย ทำให้เด็กมีความโดดเดี่ยวอ้างว้าง นอกจากนี้ยังพบอีกว่ารองลงมาเป็นเด็กที่มีการเกิดในลำดับที่สองทั้งสองกลุ่ม ซึ่งจากตารางที่ 3.5 แสดงให้เห็นว่าเด็กที่เป็นลูกคนที่สองส่วนใหญ่มีอายุห่างจากพี่น้องมากกว่า 5 ปี และได้รับการสนับสนุนโดยงานวิจัยของ Manosevitz et al. (1973) ที่พบว่าเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการส่วนใหญ่เป็นเด็กที่เป็นลูกคนเดียวที่มีความโดดเดี่ยวอ้างว้างจึงทำให้เด็กมีการสร้างเพื่อนในจินตนาการขึ้นมา และผลการวิจัยของ Svendsen (1934 อ้างถึงใน Somer & Yawkey ,1984) ที่กล่าวว่าส่วนใหญ่เด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการจะมีพี่น้องที่อายุห่างจากตนเองประมาณ 5 ปี

จากตารางที่ 3.5 ยังพบผลว่าในกลุ่มเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตน ส่วนใหญ่มีลำดับการเกิดอยู่ในลำดับที่สอง ซึ่งระยะห่างของอายุระหว่างเด็กและพี่น้องพบว่ามีอายุห่างกันมากกว่า 5 ปี ส่วนในกลุ่มเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลนั้นพบว่าโดยส่วนใหญ่เด็กทั้งสามลำดับการเกิดคือ ลูกคนโต ลูกคนที่สอง ลูกคนที่สาม มีระยะห่างของอายุระหว่างเด็กและพี่น้องมากกว่า 5 ปี จากผลที่พบดังกล่าวทำให้เด็กและพี่น้องไม่สามารถเล่นด้วยกันได้ ส่งผลให้เด็กมีการสร้างเพื่อนในจินตนาการขึ้นมา ซึ่งผลการศึกษานี้สอดคล้องกับการศึกษาของ Svendsen (1934 อ้างถึงใน Somer & Yawkey ,1984) ที่กล่าวว่าส่วนใหญ่เด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการจะมีพี่น้องที่อายุห่างกันกับตนเองประมาณ 5 ปี

การวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 3.6 ที่แสดงข้อมูลเกี่ยวกับบุคลิกภาพและพฤติกรรมการแสดงออกของเด็กที่สร้างเพื่อนในจินตนาการทั้ง 2 กลุ่มพบว่า เด็กส่วนใหญ่มีลักษณะเปิดเผยกล้าแสดงออก ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ที่ว่า เด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการใช้การเล่นและแสดงบทบาทสมมติกับเพื่อนในจินตนาการเสมือนหนึ่งเป็นการฝึกฝนการแสดงออกทางสังคม และการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งทำให้เด็กมีการกล้าแสดงออกและมีทักษะทางสังคมที่ดีสอดคล้องกับผลการวิจัยในตารางที่ 3.7 ที่สรุปได้ว่าเด็กมีการปรับตัวทางสังคมที่ดี กล่าวคือเด็กสามารถยอมรับการไปโรงเรียนและมีเพื่อนที่โรงเรียนรวมทั้งมีความต้องการเข้าสังคมและปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Manosevitz .et al (1973) , Somer & Yawkey(1984), Taylor (1999) ที่พบว่าเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการจะมีลักษณะหนึ่งที่สำคัญคือชอบเข้าสังคมและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น

ข้อมูลของประวัติการรักษาทางจิตเวช หรือการรับคำปรึกษาทางจิตวิทยาพบว่า เด็กทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่ไม่เคยได้รับการรักษาทางจิตเวชหรือรับคำปรึกษาทางจิตวิทยา มีส่วนน้อยที่มีประวัติการรักษาทางจิตเวชหรือการรับคำปรึกษาทางจิตวิทยา ซึ่งแพทย์ได้วินิจฉัยว่าเด็กไม่มีความผิดปกติทางจิตใจ ซึ่งอาจมีเหตุผลที่เป็นไปได้ 2 ประการคือ ประการแรกพ่อแม่ไม่มีความรู้ จึงเข้าใจว่าเป็นพัฒนาการปกติของเด็กหรือพ่อแม่ยอมรับว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นพฤติกรรมปกติของเด็กในวัยดังกล่าว ประการที่สองพ่อแม่อาจคิดว่าลูกของตนผิดปกติแต่ไม่กล้าพาเด็กไปพบจิตแพทย์เนื่องจากคนในสังคมไทยยังมีความคิดที่เป็นอคติต่อผู้ป่วยโรคจิต หรือผู้ที่ขอรับการปรึกษาทางจิตเวชไม่ว่าจะมีอาการมากหรือน้อย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาที่กล่าวถึงความมีอคติต่อภาวะความผิดปกติทางจิต และการเข้ารับการรักษาหรือขอคำปรึกษาทางจิตเวช ซึ่งการมีอคติหรือที่เรียกว่าตราบาปนี้ ส่งผลต่อชีวิตและการทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น (Bolton, 2003 อ้างถึงใน สมชาย พลอยล้อมแสงและคณะ, 2547) ตรงกันข้าม พ่อแม่ผู้ปกครองของเด็กต่างชาติส่วนใหญ่มักขอคำปรึกษาจากจิตแพทย์หรือนักจิตวิทยาเกี่ยวกับความผิดปกติของเด็กเช่น พุดคนเดียว หรือเมื่อเด็กบอกพ่อแม่ว่าเด็กมีเพื่อนไม่มีตัวตน (Elhaddad, 1996)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลตารางที่ 3.7 เกี่ยวกับข้อมูลการสร้างเพื่อนในจินตนาการของเด็กพบว่าปฏิกริยาของเด็กเมื่อไปโรงเรียนพบว่า เด็กทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันกล่าวคือ ยอมรับการไปโรงเรียน และมีเพื่อนสนิท แสดงให้เห็นว่าเด็กต้องการมีเพื่อนที่แท้จริงเป็นเพื่อนเล่น และต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น สอดคล้องกับการศึกษาของ Elhaddad (1996) ที่พบว่าเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการจะมีความร่วมมือกับครูและเพื่อนที่โรงเรียนและมีความสุขเมื่อได้ไปโรงเรียน นอกจากนี้มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนซึ่งจะนำไปสู่การมีเพื่อนที่เด็กสนิทสนมและคุ้นเคยและไวใจที่จะเล่นด้วย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลตารางที่ 3.8 ซึ่งแสดงรูปแบบของเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตน พบว่าเด็กส่วนใหญ่มักสร้างเพื่อนในจินตนาการเป็นยอดมนุษย์ รองลงมาเป็นสัตว์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Taylor (1999) ที่พบว่าเพื่อนในจินตนาการส่วนใหญ่เป็นเด็กทั่วไป เด็กที่มีพลังพิเศษ หรือจำพวกยอดมนุษย์เป็นบุคคลที่มีอายุมากกว่า (older person) เป็นสัตว์ (animal) และตัวตนที่มองไม่เห็น (invisible self) และสอดคล้องกับการศึกษาของ Gleason et al. (2000) ที่ทำการศึกษาพบว่าเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนส่วนใหญ่เป็นมนุษย์

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 3.9 พบว่ารูปแบบของเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคล นั้นส่วนใหญ่เป็นตุ๊กตา ของเล่น รองลงมาเป็นหมอน ผ้าห่ม ผ้าเช็ดตัว วัตถุเหล่านั้นได้รับการสมมติให้มีชีวิตจริง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Taylor (1999) ที่กล่าวว่าเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลส่วนใหญ่เป็นตุ๊กตาผ้าที่เป็นสัตว์ (stuffed animal) หรือตุ๊กตาประเภทของเล่น (doll) และนอกจากนี้ยังมีของเล่นอื่นๆ เช่น เครื่องบิน

รถไฟ อีกด้วย และเช่นเดียวกับผลการศึกษาของ Gleason et al. (2000) ที่ศึกษาลักษณะของรูปแบบของเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคล พบว่า มีลักษณะต่างๆ คือ ผ้าห่ม ตุ๊กตาผ้าที่เป็นสัตว์ ผ้าอ้อม ของเล่นจำพวกเครื่องบิน รถไฟ หุ่นยนต์ นอกจากนี้ยังพบว่าโดยส่วนใหญ่ แล้วเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลมักเป็นสัตว์

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในเรื่องของรูปแบบของเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนสามารถสรุปได้ว่า เด็กมีการเลือกสร้างเพื่อนในจินตนาการที่แตกต่างกัน กล่าวคือเด็กที่มีการสร้างเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนต้องใช้จินตนาการที่สูงกว่าเด็กที่สร้างเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคล ทั้งนี้เพราะเด็กในกลุ่มที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนมีการสร้างเพื่อนในจินตนาการที่ไม่ปรากฏอยู่ในโลกของความเป็นจริง ซึ่งสนับสนุนโดยข้อมูลในตารางที่ 3.10 และ 3.18 ที่พบว่าเด็กอยู่ในกลุ่มที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนส่วนใหญ่มีแนวโน้มสร้างเพื่อนในจินตนาการที่มีพลังอำนาจพิเศษ เช่น อุลตราแมน เป็นต้น ส่วนในกลุ่มเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคล เด็กมีวัตถุประสงค์ของจริงเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดจินตนาการ ซึ่งสนับสนุนโดยข้อมูลในตารางที่ 3.20 ที่ระบุว่าเด็กในกลุ่มที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลมีแนวโน้มสร้างเพื่อนในจินตนาการที่เหมือนสิ่งที่เป็นจริง

จากการวิเคราะห์ข้อมูลตารางที่ 3.10 พบว่า เด็กสามารถอธิบายถึงลักษณะทางกายภาพ (physical characteristics) ของเพื่อนในจินตนาการทั้ง 2 กลุ่ม ได้ เนื่องจากเด็กจะจินตนาการลักษณะต่างๆ เช่น รูปร่าง ลักษณะ พลังอำนาจ อายุ ให้กับเพื่อนในจินตนาการที่เด็กสร้างขึ้น ดังที่พบจากกลุ่มตัวอย่างของเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตน คือ รูปร่างสูงใหญ่ อยู่บนฟ้า ออกมาตอนกลางคืน เป็นคนที่หน้าตาคล้ายกระเทย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Gleason et al (2000) ที่กล่าวว่าเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนจะมีลักษณะทางกายภาพ ที่เด็กสามารถอธิบายให้เห็นภาพได้อย่างชัดเจน ซึ่งจะเห็นได้ว่าส่วนใหญ่เด็กมักจะสร้างเพื่อนในจินตนาการที่มีรูปร่างลักษณะที่มีขนาดใหญ่ และสอดคล้องกับการศึกษาของ Harter & Chao(1992) ที่พบว่าเด็กมักจะมีการสร้างเพื่อนในจินตนาการให้มีลักษณะรูปร่างสูงใหญ่ เพื่อแสดงถึงพลังอำนาจและสามารถช่วยเหลือและดูแลเด็กได้ โดยเพื่อนนั้นเป็นตัวแทนของความปรารถนาของเด็กที่อยากจะมีความสามารถต่างๆ อันเปรียบเสมือนเป็นตัวแทนของ ego ideal ที่ช่วยเติมเต็มความต้องการและความปรารถนาของเด็ก

ในส่วนของเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลพบว่าจะมีลักษณะต่างๆกัน เช่น หุ่นยนต์ ตุ๊กตา เป็นผ้า ซึ่งมีลักษณะที่เด็กสามารถอธิบายได้เช่นกัน เช่นมีนิสัยต่างๆกัน มีการตั้งชื่อให้และมีสิ่งที่ชอบทำและไม่ชอบทำ ซึ่งสอดคล้องกับ การศึกษาของ Taylor (1999) และ Gleason et al (2000) ที่กล่าวว่าเด็กที่มีการสร้างเพื่อนในจินตนาการแบบ

สิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคล มีการตั้งชื่อให้ เพื่อนรวมทั้งสามารถระบุถึงสิ่งที่เพื่อนชอบทำและไม่ชอบทำรวมทั้งหน้าที่ที่เพื่อนมีต่อเด็ก

จากการวิเคราะห์ข้อมูลตารางที่ 3.11 พบว่าบุคลิกลักษณะนิสัยของเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนส่วนใหญ่ ช่างพูดช่างคุย ใจดีน่ารัก และชอบช่วยเหลือผู้อื่น ส่วนบุคลิกลักษณะนิสัยของเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลส่วนใหญ่ฉลาด ใจดี น่ารัก ไม่ดื้อไม่ชน ซึ่งบุคลิกลักษณะนิสัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าเด็กมีการสร้างเพื่อนในจินตนาการทั้งสองแบบที่มีนิสัยส่วนใหญ่เป็นนิสัยในเชิงบวก แต่แตกต่างจากผลการศึกษาของ Taylor (1999) ที่พบทั้งลักษณะนิสัยในเชิงบวก เช่น นิสัยใจดี ชอบช่วยเหลือผู้อื่น และลักษณะนิสัยเชิงลบ เช่น เป็นศัตรู ชอบทำร้ายผู้อื่น

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 3.12 เกี่ยวกับลักษณะนิสัยของเพื่อนในจินตนาการที่เหมือนกับเด็ก เด็กระบุว่าลักษณะนิสัยของเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนที่เหมือนกับเด็ก คือใจดี ซื่อสัตย์ ทำได้ทุกอย่าง ชุกชุน ชอบช่วยเหลือ ส่วนเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลนั้นมีนิสัยหรือลักษณะที่เหมือนกับเด็กคือ ใจดี ชอบช่วยเหลือ และสนุกสนาน สรุปได้ว่าการสร้างเพื่อนในจินตนาการ เด็กมีแนวโน้มจะสร้างสิ่งที่มีความคล้ายคลึงกับตนเอง ในแง่ของนิสัยและความชอบต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับ Gleason et al. (2000) ที่พบว่าเพื่อนในจินตนาการ ส่วนใหญ่จะมีลักษณะนิสัยที่เหมือนกับเด็ก ในลักษณะของความชอบหรือไม่ชอบในสิ่งต่างๆ เพื่อให้สามารถเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันได้

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 3.13 เกี่ยวกับการปรากฏตัวของเพื่อนในจินตนาการพบว่าทั้งสองกลุ่ม ส่วนใหญ่มีการปรากฏตัวโดยเกิดขึ้นทันทีและมีลักษณะชัดเจนตั้งแต่ต้น เนื่องมาจากการสร้างเพื่อนในจินตนาการเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจากการที่เด็กมีความเปลี่ยนแปลงในชีวิต อย่างไรก็ตามไม่ได้มีการเตรียมตัวมาก่อนซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยที่พบในการศึกษานี้ในตารางที่ 3.17 ที่กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงในชีวิตของเด็ก คือการมีน้องใหม่ การย้ายโรงเรียน การเหงาขาดเพื่อนเล่น ความต้องการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น และการเป็นลูกคนเดียว ทำให้เด็กมีความเหงาและว้าวเหวจึงทำให้เพื่อนในจินตนาการทั้งสองกลุ่มปรากฏขึ้นทันทีและมีลักษณะชัดเจนตั้งแต่ต้น สอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยของ Gleason .et al (2000) ที่พบว่าเพื่อนในจินตนาการทั้งสองกลุ่มมีการเกิดขึ้นอย่างทันทีและมีลักษณะที่ชัดเจนตั้งแต่ต้นเช่นกัน รวมทั้งมีลักษณะต่างๆ ทั้งรูปร่าง นิสัย การมีพลังอำนาจ เกิดขึ้นอย่างครบถ้วนสมบูรณ์

ความถี่ของการปรากฏตัวของเพื่อนในจินตนาการ พบว่าเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตน ส่วนใหญ่มักเกิดขึ้น 3 – 4 ครั้งต่อเดือน เช่นเดียวกับเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคล ซึ่งอาจเป็นไปได้ที่ว่าการมี ช่วงห่างดังกล่าวเนื่องจากเด็กต้องการมีการทำกิจกรรมต่างๆกับเพื่อนจริงๆด้วย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Manosevitz .et al

(1973) ที่ศึกษาการเกิดเพื่อนในจินตนาการพบว่าส่วนใหญ่ ความถี่ของการปรากฏตัวของเพื่อนในจินตนาการจะเกิดขึ้นบ่อยแต่ไม่ทุกวัน เนื่องจากเด็กมีกิจกรรมอื่นๆ ทำในชีวิตประจำวันด้วยเช่น การเล่นกับเพื่อน การพูดคุยกับเพื่อน นอกจากนี้ยังพบว่าเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลส่วนหนึ่งมีการปรากฏตัวเกิดขึ้นทุกวัน เนื่องจากเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลนั้นเป็นวัตถุที่สามารถมองเห็นได้ และเป็นตัวกระตุ้นให้รู้ว่ายังคงอยู่และอาจเป็นไปได้ที่เด็กสามารถนำเพื่อนในจินตนาการเหล่านี้ไปโรงเรียนรวมทั้งสามารถนำออกมาเล่นได้ทุกวัน เช่น เวลาครูเผลอ หรือในช่วงโงงอิสระที่โรงเรียน โดยที่ผู้อื่นอาจจะไม่เห็นว่าเป็นความผิดปกติ จึงทำให้เด็กเล่นได้ทุกวัน สอดคล้องกับการศึกษาของ Gleason et al. (2000) ที่กล่าวว่าเด็กจะชอบทำกิจกรรมกับเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลทุกวัน

ในส่วนของระยะเวลาที่เพื่อนในจินตนาการเกิดขึ้น จากการสัมภาษณ์พ่อแม่พบว่าสอดคล้องกับการรายงานของเด็กจำนวน 1 คน ส่วนเด็กที่ระบุว่าจำไม่ได้พ่อแม่ได้รายงานว่าส่วนใหญ่เพื่อนในจินตนาการเกิดขึ้นเป็นระยะเวลาประมาณ 2 เดือน ซึ่งสนับสนุนโดยการศึกษาของ (Svendson, 1934 อ้างถึงใน Somer & Yawkey, 1984) ที่กล่าวว่าเพื่อนในจินตนาการเกิดขึ้นเป็นระยะเวลา 1-2 เดือนขึ้นไป

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 3.14 สถานที่ที่เพื่อนในจินตนาการอยู่พบว่าส่วนใหญ่เพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนอยู่ในบ้าน ในรถ ที่โต๊ะอาหาร ในห้องนอน ซึ่งเป็นสถานที่ที่เด็ก มีความเป็นส่วนตัวในการทำกิจกรรมกับเพื่อนในจินตนาการ และเป็นที่น่าสังเกตว่าเด็กไม่นำเพื่อนในจินตนาการไปโรงเรียนด้วย เพราะเด็กมีเพื่อนเล่นและมีกิจกรรมทำที่โรงเรียน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ Manosevitz .et al (1973) ที่พบว่าเด็กจะเล่นและทำกิจกรรมส่วนใหญ่อยู่ในบ้าน ในรถ ที่นอน และที่โต๊ะอาหาร และยังสอดคล้องกับการศึกษาของ Gleason et al. (2000) ที่พบว่าเด็กมีการทำกิจกรรมต่างๆ กับเพื่อนในจินตนาการ เช่น พาไปเที่ยว โดยมีที่นั่งในรถ และมีส่วนร่วมในชีวิตประจำวัน ยกเว้นการนำเพื่อนไปโรงเรียนด้วยและ เช่นเดียวกับการวิจัยที่พบว่า เพื่อนในจินตนาการจะอยู่ในที่ๆเด็กอยู่และเด็กจะจัดที่ว่างสำหรับเพื่อนในจินตนาการเพื่อให้เขาอยู่ ทั้งบนเตียง ในรถ ที่โต๊ะอาหาร ซึ่งพ่อแม่ต้องระมัดระวังในการที่จะนั่งในที่ๆเพื่อนในจินตนาการนั่งอยู่ อีกทั้งเพื่อนในจินตนาการเปรียบเสมือนเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว ต้องการเก้าอี้ประจำโต๊ะอาหาร ต้องการที่ว่างสำหรับนอนกับเด็กบนที่นอน (Ball et al., 1998)

เพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลต้องการสถานที่สำหรับเพื่อนในจินตนาการเพื่อร่วมทำกิจกรรมกับเด็กเช่นกัน ดังผลที่พบในงานวิจัยนี้คือ เด็กจะมีกิจกรรมอยู่กับเพื่อนในจินตนาการที่บ้าน ในรถ โต๊ะอาหารและที่นอน ซึ่งมีเด็กบางคนนำเพื่อนในจินตนาการไปโรงเรียน แต่ไม่นำเพื่อนในจินตนาการออกมาเล่นด้วย เพราะครูห้ามไม่ให้นำออกมาแต่จะมีการแอบนำเพื่อนในจินตนาการออกมาเพื่อให้อาหารหรือเล่นด้วย เมื่อเด็กอยู่ตามลำพัง ซึ่ง

สอดคล้องกับการศึกษาของ Gleason .et al (2000) ที่พบว่าสถานที่ที่เพื่อนในจินตนาการอยู่คือ พาไปเที่ยว นั่งในรถ เล่นอยู่ในบ้าน รับประทานอาหารที่โต๊ะอาหาร และพาเข้านอนด้วย แต่ที่ขัดแย้งคือเด็กจะไม่นำเพื่อนไปโรงเรียนด้วย เนื่องจากมีกิจกรรมอื่นทำและมีเพื่อนเล่น

ในส่วนของกิจกรรมที่เด็กชอบทำกับเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตน พบว่าส่วนใหญ่ที่เด็กชอบทำนั้นคือชอบเข้านอน รับประทานอาหาร และดูโทรทัศน์ ซึ่งจากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า กิจกรรมส่วนใหญ่ที่เด็กชอบทำกับเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนมักเป็นกิจกรรมที่มีความเป็นส่วนตัวและสามารถมีปฏิสัมพันธ์กันได้ สามารถสนทนา แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Elhaddad (1996) ที่พบว่าเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนส่วนใหญ่ชอบเข้านอนกับเด็ก และมีการสนทนากัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Manosevitz .et al (1973) ที่กล่าวว่า เพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนชอบเข้านอนกับเด็ก และมีการคุยกันกับเด็กก่อนนอน ส่วนเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคล ชอบดูโทรทัศน์ เข้านอน รับประทานอาหารและเล่นของเล่นด้วยกัน ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เด็กชอบทำเมื่ออยู่คนเดียวหรืออยู่กับครอบครัว และสามารถเล่นกับเพื่อนได้ คุยกับเพื่อนได้ ซึ่งสอดคล้องกับ Gleason .et al (2000) ที่กล่าวว่า เพื่อนในจินตนาการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมในชีวิตประจำวันกับเด็ก โดยเฉพาะกิจกรรมที่เด็กทำอยู่คนเดียวหรืออยู่กับครอบครัว

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 3.15 เกี่ยวกับหน้าที่ของเพื่อนในจินตนาการ ทั้ง สองกลุ่มพบว่า เพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตน จะมีหน้าที่ เป็นตัวแทนในการกระทำบางอย่างที่เด็กทำไม่ได้ และเป็นเพื่อนคู่หู เพื่อนเล่น เพื่อนคุย ซึ่งหน้าที่เหล่านี้แสดงให้เห็นถึงความต้องการการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ความโดดเดี่ยวอ้างว้าง ความเหงาที่เด็กมีอยู่จึงสะท้อนออกมาในหน้าที่ของเพื่อนในจินตนาการ ผลการวิจัยที่พบนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ Gleason .et al (2000) ที่พบว่าเด็กจะมีการสร้างเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนสาเหตุเนื่องมาจากความต้องการการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และยังสอดคล้องกับการศึกษาของ Ball . et al (1998) ที่พบว่า หน้าที่ของเพื่อนในจินตนาการมีมากมาย แต่สำหรับเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนนั้นพบว่า การเป็นเพื่อนคู่หู (Companion) เพื่อนในจินตนาการจะมีมิตรภาพที่ดีกับเด็ก เพื่อให้เด็กคลายเหงา และ เป็นตัวแทนในการกระทำบางสิ่งบางอย่างที่เด็กทำไม่ได้ (Alter Ego) ซึ่งเพื่อนในจินตนาการจะช่วยทำในสิ่งที่เด็กทำไม่ได้ และ มีการดำเนินชีวิตเด็ก

ในขณะที่เดียวกันเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคล จะมีหน้าที่เป็นเพื่อนคู่หู เพื่อนเล่น เพื่อนคุย ปลอดภัยเวลาโดนแม่ดู และให้คำแนะนำปรึกษาแต่จะไม่มีหน้าที่เป็นตัวแทนในการกระทำที่เด็กทำไม่ได้เลย ซึ่งหน้าที่เหล่านี้แสดงให้เห็นถึงความต้องการความรักความเอาใจใส่ นอกเหนือจากการมีความเหงาและความโดดเดี่ยวอ้างว้าง ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ Gleason et al. (2000) ที่กล่าวว่าเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่

ถูกสมมติให้เป็นบุคคลจะมีลักษณะคือ เป็นผู้ดูแลเอาใจใส่เด็ก และยังสอดคล้องกับการศึกษาของ Ball et al. (1998) ที่กล่าวว่า เพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลจะมีหน้าที่ สร้างความรู้สึกสบาย ความเข้าใจ ประคับประคองความรู้สึกของเด็กและมีการพึ่งพาซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ยังมีหน้าที่ให้คำแนะนำ และช่วยเหลือเด็กในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ด้วย นอกจากนี้การที่เพื่อนในจินตนาการไม่ใช่ตัวแทนในสิ่งที่เด็กกระทำไม่ได้ แสดงให้เห็นถึงการที่เพื่อนในจินตนาการแบบดังกล่าวไม่มีพลังอำนาจที่จะให้ความช่วยเหลือเด็กได้สอดคล้องกับ ตารางที่ 3.18 ที่กล่าวว่าเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลส่วนใหญ่จะไม่มีพลังอำนาจ (Gleason et al. ,2000)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 3.16 เกี่ยวกับอารมณ์ของเด็กเมื่อพูดคุยหรือเล่นกับเพื่อนในจินตนาการพบว่า ในกลุ่มเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตน เด็กจะมีความสุขที่ได้เล่นกับเพื่อนในจินตนาการ ได้พูดคุย และมีความสุขเมื่อได้เล่นกับเพื่อนของเขา เพราะเด็กเป็นผู้ควบคุมสถานการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างตนเองและเพื่อน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Elhaddad (1996) ที่กล่าวว่าเมื่อเด็กเล่นกับเพื่อนในจินตนาการเด็กจะมีความเป็นตัวของตัวเอง และมีการพูดคุยในหลากหลายสถานการณ์ กับเพื่อนในจินตนาการ และมีความรู้สึกที่ตนเองสามารถควบคุมสถานการณ์ต่างๆ ได้ด้วยตนเอง ซึ่งเด็กจะมีความสุข ที่ได้พูดคุย และเล่นกับเพื่อนในจินตนาการ เช่นเดียวกับเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคล นั้นเด็กมีความสุขต่อการได้เล่นและพูดคุย เนื่องจากการได้เล่นสมมติกับเพื่อนในจินตนาการ การแสดงบทบาทของบุคคลที่เด็กอยากจะเป็นและการได้แสดงคำพูด และความรู้สึกที่เด็กมี การได้เป็นผู้ควบคุมพฤติกรรมต่างๆ ของเพื่อน ซึ่งเด็กไม่สามารถทำได้ในความเป็นจริง และสอดคล้องกับการศึกษาของ Manosevitz et al. (1973) ที่กล่าวว่า อารมณ์ของเด็กเมื่อเล่น หรือพูดคุยกับเพื่อนในจินตนาการ คือการมีความสุข เนื่องจากได้แสดงความรู้สึกที่ตนเองต้องการออกมา

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 3.17 เกี่ยวกับลักษณะความสัมพันธ์ของเด็กกับเพื่อนในจินตนาการพบว่า ในกลุ่มเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตน เด็กมีการขอคำปรึกษาเพื่อนในจินตนาการในเรื่องต่าง ๆ เช่นเรื่องการเล่น แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในจินตนาการกับเด็ก ในลักษณะของการเป็นเพื่อนเล่น และช่วยเด็กเมื่อมีปัญหาต่างๆ ที่ไม่สามารถแก้ไขได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Ball et al. (1998) ที่กล่าวถึง ลักษณะสำคัญของเพื่อนในจินตนาการคือให้คำแนะนำปรึกษา โดยเพื่อนในจินตนาการจะให้คำแนะนำ และช่วยเหลือเด็กให้สามารถผ่านพ้นปัญหาหรือช่วยคลายความเครียดต่างๆ ได้

ส่วนในกลุ่มเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลพบว่า เด็กก็มีการขอคำปรึกษาเช่นกัน ทั้งนี้ ความสัมพันธ์ของเด็กกับเพื่อนในจินตนาการ จะเห็นได้ชัดเจนว่าเด็กจะมีการขอคำปรึกษาจากเพื่อนในจินตนาการเกี่ยวกับเรื่องการบ้าน เรื่องไปเที่ยว

มากกว่าเรื่องของการเล่น หรือเรื่องในสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการเล่น และมักปรึกษาเรื่องในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Gleason et al. (2000) ที่กล่าวว่าเด็กจะมีการขอคำแนะนำปรึกษาจาก เพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลในเรื่องต่างๆ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เกิดในชีวิตประจำวัน

การลงโทษหรือให้รางวัลเพื่อนในจินตนาการพบว่า เด็กทั้ง 2 กลุ่มมีการลงโทษหรือให้รางวัลเพื่อนในจินตนาการ เนื่องจากเด็กจะมีความพึงพอใจต่อการกระทำดี และไม่พึงพอใจต่อการกระทำที่ไม่ดี และเด็กต้องการแสดงให้เพื่อนในจินตนาการรู้ว่า ควรจะได้รับผลตอบแทนของการกระทำอย่างไร ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Gleason et al. (2000) ที่กล่าวว่า เด็กจะมีการให้รางวัลเพื่อนในจินตนาการเมื่อเขาทำดีและมีการลงโทษเมื่อเขาทำไม่ดี

ในด้านของความสัมพันธ์ของเด็กกับเพื่อนในจินตนาการพบว่า ส่วนใหญ่ในกลุ่มเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนนั้น เด็กมีการโต้เถียงกับเพื่อนในจินตนาการเป็นบางครั้งและอาจมีความคิดเห็นขัดแย้งกันได้ ซึ่งลักษณะความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นลักษณะที่พบในความสัมพันธ์แบบเพื่อน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Gleason et al. (2000) ที่กล่าวว่าเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนจะมีความสัมพันธ์กับเด็กในลักษณะที่เป็นเพื่อน โดยเด็กจะมีการโต้เถียงกับเพื่อนในจินตนาการ เมื่อมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกัน

ในส่วนของเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลพบว่าจะมีการเล่นด้วยกันอย่างเงียบๆ และมีการขออนุญาตเพื่อนในจินตนาการทำบางอย่าง และอาจต้องการให้คำปรึกษาแก่เด็ก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Gleason et al. (2000) ที่กล่าวว่า เด็กจะมีการขออนุญาตเพื่อนในจินตนาการทำบางอย่าง อีกทั้งมีการให้คำปรึกษาเด็ก

การเปลี่ยนแปลงในชีวิตของเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนที่เกิดขึ้นได้แก่ การย้ายโรงเรียนหรือมีน้องใหม่ รู้สึกเหงาขาดเพื่อนเล่น ล้วนเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กมีการสร้างเพื่อนในจินตนาการ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Gleason et al. (2000) ที่พบว่า การสร้างเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตน มักเกิดจากการเปลี่ยนแปลงในชีวิต โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงในครอบครัวเช่นการมีน้องใหม่ การย้ายโรงเรียน ไม่มีเพื่อนเล่น และต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งส่งผลให้เด็กสร้างเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตน

ส่วนเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลนั้นพบว่าการเปลี่ยนแปลงส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นคือการได้ของเล่นชิ้นใหม่ การย้ายโรงเรียน ของเล่นชิ้นใหม่ที่พ่อแม่มอบให้เป็นเสมือนตัวแทนของความรักที่มอบให้แก่เด็ก ทำให้เด็กให้คุณค่าต่อของเล่นชิ้นนั้นเป็นพิเศษ ดังนั้นของเล่นดังกล่าวจึงทำหน้าที่เป็นเพื่อนเล่น เพื่อนคุย ให้คำแนะนำปรึกษา ปลอดภัยเวลาโดนแม่ดุซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาในตารางที่ 3.15 ส่วนการย้ายโรงเรียนนั้นทำให้เด็กไม่มีเพื่อนเล่นที่คุ้นเคยด้วย ทำให้เกิดความต้องการจะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เป็นเหตุให้สร้างเพื่อนใน

จินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Gleason et al. (2000) ที่กล่าวว่า เด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลจะมีการสร้างเพื่อนในจินตนาการเมื่อเด็กได้ของเล่น ขึ้นใหม่

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 3.18 เกี่ยวกับลักษณะของเพื่อนในจินตนาการพบว่า จำนวนของเพื่อนในจินตนาการในกลุ่มเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตน ส่วนใหญ่มีจำนวน 1 คน ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าเด็กต้องการเพียงเพื่อนเล่นที่เปรียบเสมือนเพื่อนที่รู้จักและเข้าใจ ความรู้สึกของเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Manosevitz et al. (1973) ที่กล่าวว่าส่วนใหญ่เด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการจะมีการสร้างเพื่อนจำนวน 1 คน และจำนวนของเพื่อนในจินตนาการในกลุ่มเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลส่วนใหญ่จะมีจำนวน 1 คน เช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Gleason .et al (2000) ที่กล่าวว่า เพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลส่วนใหญ่จะมีจำนวนคนเดียว แต่อย่างไรก็ตามเหตุผลของการสร้างเพื่อนในจินตนาการเป็นจำนวนหนึ่งคนหรือหลายคนนั้นขึ้นอยู่กับความต้องการของเด็กว่าต้องการความสนุกสนานในการเล่นหรือต้องการมีเพียงเพื่อนที่เป็นเพื่อนคุยแก้เหงาเท่านั้น

เมื่อกล่าวถึงพลังอำนาจพิเศษ ที่ปรากฏในเพื่อนในจินตนาการพบว่า กลุ่มเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนส่วนใหญ่ มักสร้างเพื่อนในจินตนาการ ที่มีอำนาจพิเศษ ซึ่งอาจเป็นไปได้ที่เด็กเลียนแบบตัวการ์ตูน นิทาน หรือเรื่องเล่า ที่มีพลังอำนาจพิเศษ และเหตุผลที่อาจเป็นไปได้อีกเหตุผลหนึ่งคือ การที่เด็กต้องการและปรารถนาที่จะมีความสามารถ และต้องการพลังอำนาจโดยเพื่อนในจินตนาการจะเป็นตัวแทนของพลังอำนาจที่เด็กปรารถนาจะมี ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Harter & Chao (1992) ที่กล่าวว่าสาเหตุที่เด็กสร้างเพื่อนในจินตนาการที่มีพลังอำนาจเพราะเด็กต้องการมีความสามารถ เปรียบเสมือนเป็นตัวแทนของ Ego Ideal นั่นคือเด็กจะสร้างบุคคลหนึ่งขึ้นมาเพื่อกระทำการต่างๆ ที่เด็กไม่สามารถทำได้ เป็นการเติมเต็มความต้องการและความปรารถนาของเด็ก (wish fulfilment) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการศึกษาของ Taylor (1999), Gleason et al. (2000) ที่กล่าวว่าเพื่อนในจินตนาการแบบไม่มีตัวตนที่เด็กสร้างขึ้น มักจะมีพลังอำนาจ เช่นสามารถบินได้ หรือเปลี่ยนรูปร่างได้

ในส่วนของเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคล พบว่าส่วนใหญ่เพื่อนในจินตนาการไม่มีพลังอำนาจพิเศษ อาจมีเหตุผลที่ว่า เพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลนี้ ไม่จำเป็นต้องมีความสามารถพิเศษ เนื่องจากส่วนใหญ่เด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบนี้จะเป็นเด็กหญิงซึ่งเด็กหญิง (ตารางที่ 3.2) มักสร้างให้เพื่อนในจินตนาการเป็นลักษณะการให้การดูแลเอาใจใส่เด็กมากกว่าการมีอำนาจพิเศษ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Harris (1989) ที่กล่าวว่าเด็กหญิงจะมีการสร้างเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็น

บุคคลที่มีลักษณะให้การดูแล ห่วงใย ส่วนเด็กชายจะมีการสร้างเพื่อนในจินตนาการแบบไม่มีตัวตน ที่มีพลังอำนาจพิเศษมากกว่า

อายุของเพื่อนในจินตนาการพบว่าส่วนใหญ่ในกลุ่มเพื่อนในจินตนาการทั้งสองกลุ่ม สามารถระบุอายุได้ โดยพบว่าเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนส่วนใหญ่มีอายุมากกว่าเด็กซึ่งอาจมีเหตุผลว่าเด็กต้องการเพื่อนที่อายุมากกว่าเพื่อแสดงถึงการมีอำนาจและสามารถช่วยเหลือเด็กได้ ส่วนเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลนั้นพบว่าส่วนใหญ่มีอายุมากกว่าเด็กเช่นกัน เนื่องจากเพื่อนในจินตนาการทำหน้าที่เป็นเพื่อนเล่นเพื่อนคุย และมีการให้คำแนะนำปรึกษา ข้อมูลจากตารางที่ 3.15 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Manosevitz .et al (1973), Taylor (1999) ที่พบว่า เพื่อนในจินตนาการทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่ มีอายุมากกว่าเด็ก เนื่องจากความต้องการการดูแลเอาใจใส่ และการให้คำแนะนำปรึกษา

เด็กทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่มีการสนทนาแบบออกเสียงกับเพื่อนในจินตนาการ ซึ่งช่วยทำให้มีทักษะทางสังคมที่ดี กล่าวคือมีความสามารถในการแสดงออกทางภาษา สามารถระบายความรู้สึกที่มีออกมาโดยผ่านการสนทนากับเพื่อนในจินตนาการได้(Nagera,2003) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Gleason .et al (2000) และ Elhaddad (1996) ที่พบว่าเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการจะมีการสนทนากับเพื่อนช่วยให้เด็กมีทักษะทางสังคมที่ดีและมีความสามารถในการแสดงออกทางภาษาที่ดีด้วยเช่นกัน

นอกจากนี้ข้อมูลเกี่ยวกับการนำเพื่อนในจินตนาการไปโรงเรียนด้วยนั้นพบว่าเด็กทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่ ไม่นำเพื่อนในจินตนาการไปโรงเรียนด้วยและเด็กให้เหตุผลว่ากลัวเพื่อนในจินตนาการจะหายไป อีกทั้งเด็กมีเพื่อนเล่น รวมทั้งมีกิจกรรมอื่นๆทำที่โรงเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Gleason .et al (2000) ที่พบว่าเด็กไม่นำเพื่อนในจินตนาการไปโรงเรียนด้วย เนื่องจากเด็กมีกิจกรรมอื่นทำที่โรงเรียน

ในส่วนของข้อมูลเกี่ยวกับการมีผู้อื่นร่วมเล่นกับเพื่อนในจินตนาการพบว่าทั้งพ่อแม่และญาติของเด็ก ทั้งสองกลุ่มร่วมเล่นกับเพื่อนในจินตนาการ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า บุคคลในครอบครัวมีส่วนร่วมรับรู้ต่อการที่เด็กมีเพื่อนในจินตนาการ อีกทั้งยังสนับสนุนให้เด็กมีเพื่อนในจินตนาการ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Taylor (2001) อ้างถึงใน Kelly (2003) ที่กล่าวว่าพ่อแม่มีการร่วมทำกิจกรรมต่างๆกับเพื่อนในจินตนาการของเด็ก อีกทั้งมีการสนับสนุนให้เด็กมีเพื่อนในจินตนาการและร่วมเล่นกับเพื่อนในจินตนาการนั้น เพื่อทำให้เด็กสามารถเรียนรู้การแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่างๆได้

ส่วนสิ่งที่เด็กทำได้แต่เพื่อนในจินตนาการทำไม่ได้นั้น พบว่า เด็กทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่ กล่าวว่าไม่มีสิ่งใดที่เด็กทำได้แต่เพื่อนในจินตนาการทำไม่ได้ เพราะเด็กส่วนใหญ่จะมีการสร้างเพื่อนในจินตนาการที่มีพลัง มีความสามารถ แต่ในกลุ่มเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบ

สิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคล พบว่ามีบางสิ่งๆ ที่เด็กทำได้แต่เพื่อนในจินตนาการทำไม่ได้ เช่น ร้องเพลง โยนถ้วยใส่ปาก วาดรูป เล่นดนตรี ซึ่งเป็นความสามารถพิเศษเฉพาะตัวเด็ก ที่อาจได้รับการฝึกฝนมา ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Taylor (1999), Gleason et al (2000) และ Harter & Chao (1992) ที่พบว่าเด็กมักจะมีการสร้างเพื่อนในจินตนาการที่มีพลัง มีอำนาจและมีความสามารถ ส่วนใหญ่เด็กและเพื่อนในจินตนาการมีความสามารถในการทำสิ่งต่างๆ ได้ใกล้เคียงกัน และเป็นส่วนน้อยที่จะสร้างเพื่อนในจินตนาการที่ไม่มีพลัง ไม่มีความสามารถที่ใกล้เคียงกับเด็ก เหตุผลคือความต้องการที่จะเล่นด้วยกันและให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 3.19 พบว่าพ่อแม่ของกลุ่มเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนส่วนใหญ่ค้นพบว่า ลูกมีเพื่อนในจินตนาการจากการสังเกตเห็นด้วยตนเอง เนื่องจากเด็กมีการพูดคุยหรือสนทนากับเพื่อนไม่มีตัวตน ทำให้พ่อแม่สังเกตเห็นความผิดปกติที่เกิดขึ้นได้ง่ายจึงให้ความสนใจ ซึ่งสอดคล้องกับ Gleason et al.(2000) ที่กล่าวว่า พ่อแม่ส่วนใหญ่จะมีความสนใจและสังเกตเห็นเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตน จากการที่เด็กพูดคนเดียว เล่นกับเพื่อนไม่มีตัวตน ส่วนพ่อแม่ของกลุ่มเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลพบว่าส่วนใหญ่ มีการค้นพบเพื่อนในจินตนาการจากการที่เด็กบอกพ่อแม่ ซึ่งอาจเป็นไปได้ที่ว่าพ่อแม่อาจเข้าใจว่าเป็นพัฒนาการปกติต่อกรที่เด็กมีการพูดคุยกับของเล่นหรือพูดคุยกับตุ๊กตา อีกทั้งเด็กมีความต้องการให้พ่อแม่มีส่วนร่วมในการเล่นกับเพื่อนในจินตนาการด้วย

พฤติกรรมของพ่อแม่เมื่อพบว่าลูกของตนมีเพื่อนในจินตนาการพบว่าพ่อแม่ส่วนใหญ่ในกลุ่มเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตน กล่าวว่ามีความสนใจเพื่อนในจินตนาการ มีบางส่วนที่เป็นห่วงเด็ก เนื่องจากความไม่เข้าใจพฤติกรรมของเด็ก ซึ่งในส่วนของกรที่พ่อแม่มีความสนใจเพื่อนในจินตนาการนั้นเป็นการที่พ่อแม่ให้ความเอาใจใส่เกี่ยวกับพฤติกรรม การแสดงออกของเด็กกับเพื่อนในจินตนาการซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Manosevitz et al . (1973) ที่พบว่า พ่อแม่มีความสนใจเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการ แต่อาจมีพ่อแม่บางส่วนที่มีความเป็นห่วงเด็กในเรื่องของความผิดปกติที่เกิดขึ้นเนื่องจากความไม่เข้าใจ แต่เมื่อได้รับการปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญแล้วพ่อแม่จะมีการยอมรับและสนใจต่อมา สำหรับพ่อแม่ในกลุ่มเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคล ทุกคนมีความสนใจเพื่อนในจินตนาการ สอดคล้องกับ Manosevitz et al., (1973), Gleason et al., (2000) และ Kelly (2003) ที่กล่าวว่า พ่อแม่จะมีความสนใจและเอาใจใส่ในพฤติกรรมกรมีเพื่อนในจินตนาการของเด็ก รวมทั้งมีการร่วมเล่นกับเพื่อนในจินตนาการด้วย

นอกจากนี้พบว่าเวลาที่เพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนเพิ่งหายไปก่อนที่ผู้วิจัยจะสัมภาษณ์เด็กเป็นเวลาไม่นาน เมื่อเด็กเข้าโรงเรียน รวมทั้งเมื่อมีผู้ถามถึง เนื่องจากเด็กมี

เพื่อนที่แท้จริงที่โรงเรียนส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งคือเมื่อมีผู้ถามถึงและมีการแยกแยะให้เด็กเข้าใจถึงความ เป็นจริงกับความเพ้อฝัน เด็กจะไม่พูดถึงเพื่อนในจินตนาการอีกและเพื่อนในจินตนาการก็ หายไป ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Elhaddad (1996) และ Hein (2003) ที่กล่าวว่า เพื่อนใน จินตนาการจะหายไปเมื่อเด็กเข้าโรงเรียน และเป็นสัญญาณบอกว่าเด็กจะก้าวเข้าสู่พัฒนาการใน ระดับขั้นต่อไปคือขั้น Personal Experimentation (6-10 ปี) Valett (1983 อ้างถึงใน Boyer, 1997) โดยเด็กได้รับการแยกแยะให้เห็นถึงความจริงกับความเพ้อฝันนั้นเพื่อนในจินตนาการก็อาจจะ หายไปได้ เนื่องจากเด็กมีความเข้าใจว่าเพื่อนของเขาไม่ใช่เพื่อนที่แท้จริง

เพื่อนในจินตนาการของเด็กทั้งหมดที่เป็นเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูก สมมติให้เป็นบุคคลจะยังคงอยู่ เนื่องจากเพื่อนในจินตนาการดังกล่าวเป็นวัตถุที่สามารถมองเห็น ได้ และเป็นตัวกระตุ้นให้รับรู้ว่ายังคงอยู่ นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างมีอายุอยู่ในช่วง 4 – 6 ปี ซึ่งเป็น ช่วงของพัฒนาการของการเล่นแบบเพ้อฝัน (fantasy play) สอดคล้องกับการศึกษาของ Taylor (1999) ที่กล่าวว่าการเล่นแบบเพ้อฝันและมีจินตนาการจะเห็นเด่นชัดในช่วงอายุ 5 – 6 ปี เด็กจะ ยังคงมีการสนุกอยู่กับการเล่นแบบนี้ และเพื่อนในจินตนาการจะเกิดขึ้นในช่วงอายุนี้ด้วยจึงทำให้ เด็กยังคงมีเพื่อนในจินตนาการอยู่และยังไม่หายไป

ในส่วนของเหตุผลที่เพื่อนในจินตนาการหายไปพบว่าในกลุ่มเด็กที่มีเพื่อนใน จินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนนั้น ให้เหตุผลว่าหายไปโดยไม่มีคำอธิบาย เมื่อเด็กหยุดเล่นหรือ พุดคุย ซึ่งอาจมีเหตุผลมาจากการที่เด็กเข้าใจว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นความเพ้อฝันไม่ใช่ความจริง ซึ่ง สอดคล้องกับ Hein (2003) ที่พบว่าเมื่อเด็กมีการแยกแยะได้ระหว่างความเพ้อฝันและความจริง เพื่อนในจินตนาการก็จะหายไปเอง โดยเด็กจะหยุดเล่นหรือพุดคุยกับเพื่อน และยังคงสอดคล้องกับ Gleason et al.(2000) ที่กล่าวว่าเพื่อนในจินตนาการจะหายไปเองโดยไม่มีคำอธิบาย ซึ่งเป็นสิ่ง ที่อยู่ภายในจิตใจของเด็กที่ทำให้เด็กรับรู้ว่าสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่ความจริง

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 3.20 พบผลว่าพ่อแม่ของเด็กมีความเข้าใจว่า เด็กมีการสร้างเพื่อนในจินตนาการเนื่องมาจากมีเหตุการณ์ต่างๆเกิดขึ้นกับเด็ก โดยในกลุ่มเด็กที่มี เพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตน พ่อแม่กล่าวว่า เนื่องจากเด็กมีน้องใหม่ มีการ เปลี่ยนแปลงในครอบครัวเช่นย้ายบ้าน รู้สึกเหงาขาดเพื่อนเล่น ความต้องการมีความสัมพันธ์กับ ผู้อื่น หรือเป็นลูกคนเดียว ความโดดเดี่ยวอ้างว้างว่าเหว รู้สึกเหงาขาดเพื่อนเล่น เป็นปัจจัยที่มีผล ต่อการสร้างเพื่อนในจินตนาการของเด็กได้ทั้งสิ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Gleason et al. (2000) ที่กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงในครอบครัว ความต้องการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น การเป็นลูก คนเดียว และการไม่มีเพื่อนเล่น ในความเข้าใจของพ่อแม่ว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กสร้างเพื่อนใน จินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตนขึ้นมา

ส่วนในกลุ่มเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคล

พบว่าเหตุการณ์ที่ทำให้เด็กสร้างเพื่อนในจินตนาการคือ ต้องการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น และเป็นลูกคนเดียว อีกทั้งมีการเปลี่ยนแปลงในครอบครัว เช่น มีน้องใหม่ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Gleason et al., (2000) ที่กล่าวว่าพ่อแม่มีความเข้าใจว่าเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคลนั้นเกิดจากมีเหตุการณ์ที่ส่งผลให้เด็กเกิดความว่าเหวคือ การมีน้องใหม่ การเป็นลูกคนเดียว และประกอบกับการที่เด็กได้ของเล่นชิ้นใหม่ จึงสมมติให้ตุ๊กตานั้นเป็นเพื่อนกับเด็ก

เมื่อกล่าวถึงสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการสร้างเพื่อนในจินตนาการนั้นในกลุ่มเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบเพื่อนไม่มีตัวตน พบว่าพ่อแม่มีความเข้าใจว่า ส่วนใหญ่เด็กได้รับอิทธิพลมาจากการที่เลียนแบบสิ่งประดิษฐ์ คนในชีวิตจริง และ สิ่งแวดล้อม ที่เด็กมีความประทับใจดังที่พบในงานวิจัยนี้เช่น เพื่อนในจินตนาการที่ซื้อเจ้าดอกไม้ที่ได้ชื่อมาจากดอกไม้ที่เด็กชอบดมและพ่อปลูกไว้หน้าบ้าน เช่นเดียวกับในกลุ่มเด็กที่มีเพื่อนในจินตนาการแบบสิ่งของที่ถูกสมมติให้เป็นบุคคล สอดคล้องกับการศึกษาของ Gleason et al. (2000), Manosevitz et al. (1973) และ Taylor (1999) ที่พบว่าพ่อแม่มีความเข้าใจว่าเด็กที่มีการสร้างเพื่อนในจินตนาการได้รับอิทธิพลส่วนหนึ่งมาจากคนในชีวิตจริง สิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก